

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

V. G.

proti
žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2015, č.j. MV-124032-3/SO/sen-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 8. 2014, č.j. OAM-82371-21/DP-2011, kterým byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítal nicotnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jeho vnitřní rozpornost. Rozpor spatřoval v tom, že mu nebylo na období od 1. 2. 2012 vydáno jakékoli povolení k dlouhodobému pobytu v materiálním smyslu, tudíž nemohl neplnit jeho účel. Žalobci v tomto období byly vydány tzv. překlenovací štítky povolení k dlouhodobému pobytu, které toliko osvědčují fikci pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně tak měl opřít výrok rozhodnutí o ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a použít výraz „neplnil“.
3. Namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávnou aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v dané věci. Uvedl, že mu nebylo s platností ode dne 1. 2. 2012 vydáno jakékoli povolení k dlouhodobému pobytu. V době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně účel pobytu plnil, což doložil příjmy ze závislé činnosti za období od března do května 2014. V této souvislosti upozornil, že mezi jeho výsledkem a vydáním rozhodnutí uběhlo 5 měsíců, čímž informace získané správními orgány z výsledku nebyly v době vydání rozhodnutí aktuální. Navíc byl výsledek proveden až dva roky po podání žádosti, čímž došlo k extrémnímu porušení čl. 38 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Dále konstatoval, že případné neplnění účelu pobytu bylo možno vyhodnotit toliko jako tzv. jinou závažnou překážku pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že neměl povinnost plnit účel povoleného pobytu v době řízení o žádosti, jelikož mu tato povinnost nebyla zákonem o pobytu cizinců stanovena a nelze ji ani dovodit z fikce dlouhodobého pobytu.
4. Namítal neplatnost svého výsledku provedeného dne 20. 3. 2014, neboť byl získán v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce totiž nebyl před výsledkem správně poučen o právu na tlumočníka dle čl. 37 odst. 4 Listiny, přestože český jazyk dostatečně neovládá. Při výsledku se tak cítil úzkostně a raději odpovídal „nevím“. Správní orgán I. stupně v poučení odkázal na neexistující § 157 odst. 1 písm. q) zákona o pobytu cizinců a nesprávně na § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Za nesprávné považoval i poučení, že pokud nebude vypovídat, bude jeho žádost zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vytkl správnímu orgánu I. stupně, že bez jeho souhlasu vložil do poučení prohlášení o jeho zdravotním stavu a výsledek byl podmíněn podpisem tohoto prohlášení a také chyby v protokolu týkající se formy i obsahu. Označení protokolu neodpovídalo předmětu žádosti žalobce a tvrzení v záhlaví protokolu, že byl proveden důkaz výsledkem v řízení sp. zn. OAM-57743/DP-2013, neodpovídalo skutečnosti, když takové řízení nebylo se žalobcem vedeno. Byl tedy přesvědčen, že i v jím uvedených odpovědích byly zajisté chyby. Jelikož nebyl poučen o možnosti odeprít podepsání protokolu a podat proti němu námitky, protokol podepsal.
5. Namítal nesprávné posouzení své činnosti ve funkci jednatele obchodní společnosti. Uvedl, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, čím je naplněn účel pobytu „podnikání – výkonný manažer – účast v právnické osobě“, a žalobce jím rozumí smluvní vztah mezi jednatelem a právnickou osobou, který doložil, přičemž z předložené smlouvy lze dovodit plnění účelu pobytu. Žalobce se snaží dosahovat zisku, nepovažuje však za nutné vědět, jaký zisk měla

obchodní společnost, kdo vede účetnictví a jaký je počet jednatelů. Žalobce při výslechu specifikoval, v čem spočívá jeho činnost jako jednatele a jaké záležitosti obstarává. Žalobce nemusel osobně vykonávat správu a vést účetnictví, postačovalo zajištění provedení těchto činností. Správním orgánům nepřísluší posuzovat soukromoprávní vztah mezi jednatelem a obchodní společností, takový postup by byl postupem nad rámec zákona o pobytu cizinců a znamenal by překročení zákonných mezí správního uvážení.

6. Nesouhlasil s posouzením přiměřenosti rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Správní orgán I. stupně nezohlednil, že žalobce je již 10 let držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, neposoudil pevnost jeho rodinných vazeb s manželkou, která legálně pobývá na území České republiky. Rovněž tak nevzal v potaz, že Česká republika je jeho druhým domovem a těžištěm ekonomických zájmů. Od 3. 7. 2015 navíc získal živnostenské oprávnění a podniká na území jako osoba samostatně výdělečně činná. Na příjmech z podnikání žalobce jsou závislé jeho dvě děti, které pobývají na Ukrajině. Dovodil, že újma v podobě přetrhání ekonomických, soukromých, rodinných a sociálně-kulturních vazeb, není přiměřená důvodům pro zamítnutí žádosti. Poukázal na čl. 10 odst. 2 Listiny, čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na § 37 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Namítal, že správní orgány nezohlednily dohodu mezi Českou republikou a Ukrajinou o podpoře a vzájemné ochraně investic dle § 2 odst. 1 správního řádu.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 10. 2015 odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. Vysvětlila, že žalobce až do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pobýval na území České republiky na základě fikce platnosti předchozího povolení a byl povinen plnit účel posledního uděleného povolení.
9. Uvedla, že v dané věci se nejedná o případ, kdy by správnímu orgánu bylo známo, že žalobce sice po určitou dobu účel pobytu neplnil, ale následně jej znovu plnit začal. Žalobce totiž po celou dobu působení u společnosti HODNOTA CZ s.r.o. jako jednatel fakticky nepůsobil, nebylo zjištěno, že by dodatečně účel pobytu plnit začal, a žalobce nepředložil ani žádný důkaz, který by tomu nasvědčoval.
10. Konstatovala, že žalobce vyslovil souhlas s provedením výslechu v českém jazyce, protokol bez výhrad podepsal a podepsala jej i jeho zmocněnkyně, která byla výslechu přítomna. Žalobce nadto tuto námitku v podaném odvolání nevznesl.
11. Uvedla, že při postupu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nejsou správní orgány oprávněny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Znovu poukázala na to, že žalobce uvedl konkrétní tvrzení až v podané žalobě.
12. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.

III.

Obsah správního spisu

13. Žalobce podal dne 14. 11. 2011 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V žádosti uvedl jako zaměstnavatele společnost HODNOTA

CZ s.r.o., pro kterou pronajímá byty a nemovitosti. Žalobce k žádosti doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 19. 4. 2011, včetně dodatku ze dne 1. 8. 2011.

14. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 26. 11. 2013 společnosti HODNOTA CZ s.r.o. vyplynulo, že v ní působí celkem 19 jednatelů a jedním z nich je i žalobce, kterému tato funkce vznikla dne 19. 4. 2011.
15. Žalobce dále předložil nedatované potvrzení o výši příjmu odměny jednatele doručené správnímu orgánu I. stupně dne 18. 12. 2013, které bylo vydáno společností HODNOTA CZ s.r.o. a z něhož vyplývá, že žalobcova čistá mzda byla 7.564,- Kč měsíčně za září, říjen a listopad 2013. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 9. 7. 2014 doručeno další nedatované potvrzení o výši příjmu odměny jednatele, které bylo vydáno společností HODNOTA CZ s.r.o. a z něhož vyplývá, že žalobcova čistá mzda byla 7.564,- Kč měsíčně za březen, duben a květen 2014.
16. V předvolání k výsledku ze dne 3. 3. 2014, č.j. OAM-82371-12/DP-2011 byl žalobce předvolán k výsledku v rámci řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Součástí předvolání bylo obsáhlé poučení žalobce. Dle poučení nedostaví-li se žalobce k výsledku, odmítne-li vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti, bude jeho žádost zamítnuta dle zákona o pobytu cizinců. Dále byl žalobce poučen, že výslech bude veden v českém jazyce, přičemž byl seznámen s právem na tlumočníka, kterého si může na vlastní náklady obstarat.
17. V záhlaví protokolu o výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2014, č.j. OAM-82371-18/DP-2011, bylo uvedeno, že byl proveden výslech žalobce za účelem zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení vedeném pod sp. zn. OAM-57743/DP-2013 o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce v průběhu výsledku potvrdil, že je zdrav a že se cítí způsobilý k sepsání protokolu. Potvrdil i výkon funkce jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o. Uvedl, že do sídla společnosti chodí jednou za měsíc a do společnosti vložil částku 320.000,- Kč. Uvedl, že společnost má 15 jednatelů a 17 společníků, z ostatních jednatelů jmenoval pouze pana V. H., který jej do společnosti pozval. K činnosti společnosti sdělil, že se zabývá pronájmem bytů a nemovitostí; žalobce vyhledává byty na počítači a poté se dohodnou s majitelem, že tam budou bydlet cizinci – Ukrajinci, s tím že přímo žalobce se zákazníci žádné smlouvy neuzavírá. Žalobce nevěděl, jaké výše dosahuje základní kapitál společnosti; nevěděl jméno osoby, která mu vyplácí výplatu; ani zda má společnost bankovní účet. Nepamatoval si, zda má společnost mail a telefonní linku. Nevěděl, jaká byla největší zakázka společnosti za rok 2013; nevzpomněl si, jak vypadá logo společnosti; jaký měla společnost hospodářský výsledek; kdo poskytuje společnosti právní a účetní poradenství; a u jakého finančního úřadu bylo podáno daňové přiznání společnosti. Žalobce uvedl, že jeho manželka má povolení pobyt jako on a že na Ukrajinu jezdí „jak kdy“; na Ukrajině má malé dítě; a jiné příjmy nemá. Součástí protokolu bylo rozsáhlé poučení, které obsahovalo i tvrzení, že pokud odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti, bude jeho žádost zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rovněž byl poučen dle § 169 odst. 3 a § 157 odst. 1 písm. q) zákona o pobytu cizinců. Součástí poučení bylo prohlášení, že žalobce se cítí být v pořádku, není pod vlivem léků ani jiných utišujících prostředků, které by mohly ovlivnit jeho schopnost vypovídat nebo být vyslýchán. Z protokolu vyplývá, že při výsledku byl přítomen zmocněný zástupce žalobce, tj. paní R. F. (dále jen „zmocněnkyně“). Každá strana protokolu byla

podepsána jak žalobcem, tak zmocněnkyní, přičemž svými podpisy stvrdili, že byli seznámeni s obsahem protokolu; souhlasí s jeho obsahem; nežádají jeho doplnění.

18. Dne 11. 8. 2014 správní orgán I. stupně žádost žalobce dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť žalobce neplní účel povoleného pobytu, tj. podnikání – účast v právnické osobě. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce funkci jednatele společnosti HODNOTA CZ s.r.o. ve skutečnosti nevykonává. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce nezná jména dalších jednatelů a jejich počet. Žalobce jakožto jednatel by měl dohlížet nad vedením účetnictví, avšak žalobce neznal název nebo jméno osoby, která pro společnost účetnictví vede. Pokud by žalobce skutečně společnost vedl, znal by jistě výsledek hospodaření společnosti, a věděl by, jaký je zisk společnosti. Konstatoval, že činnost žalobce pro společnost není obchodním vedením společnosti, neboť kontaktování zákazníků je plnění úkolů, které vyplývají z předmětu společnosti. Správní orgán I. stupně zároveň posuzoval, zda jeho rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. K tomu uvedl, že vydá negativní rozhodnutí o žádosti manželky žalobce o pobytové oprávnění, a proto nebudou rozhodnutím dotčeny rodinné vazby žalobce. Dále uvedl, že ze správního spisu nevyplývalo, že by žalobce vlastnil na území České republiky nemovitosti nebo jiné významné majetkové vazby. Dále ze samotné délky pobytu žalobce na území České republiky (od roku 2003) nebylo možné dovodit zásah do soukromého či rodinného života žalobce.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 1. 9. 2014, v němž argumentoval tak, že byl zprostředkovatelem záměrně držen v nevědomosti a byl jím dezinformován, a proto nemohl odpovědět přesně na otázky správního orgánu I. stupně u výsledku. Účel pobytu dle žalobce nebylo možné zpochybnit zpětně, přičemž žalobce byl v dobré víře, když mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu se stejným účelem ze strany správních orgánů dvakrát prodlouženo. Žalobce zároveň žádal, aby správní orgán přihlédl k tomu, že České republice nevznikla žádná škoda.
20. Dne 26. 8. 2015 rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedla, že považuje za prokázané, že žalobce jako jednatel společnosti HODNOTA CZ s.r.o. fakticky nepůsobí, jelikož neuzavírá jménem společnosti žádné smlouvy; nezná další jednatele; neví jejich přesný počet ani počet společníků, neví; zda má společnost bankovní účet; jaký je její základní kapitál; jakých hospodářských výsledků dosahuje; a jaké jsou její největší zakázky. Žalovaná měla za to, že žalobce nevykonává obchodní vedení společnosti, neboť nevykonává činnosti typické pro funkci jednatele, když neuzavírá žádné obchodní smlouvy, nemá ani bližší povědomí o obchodním vedení společnosti, ačkoli má vést seznam společníků a vést účetnictví. Žalovaná odmítla námitku o jeho nevědomosti a dezinformování, jelikož žalobce byl při výsledku dotazován na otázky zcela stěžejní pro zjištění, zda plní povolený účel pobytu. Žalobce naopak neprokázal znalosti o fungování společnosti a nebyl schopen odpovídat na otázky týkající se výkonu funkce jednatele. Žalobce ani jeho zmocněnkyně v průběhu řízení nevznesli námitky, ani požadavek na doplnění protokolu. Žalovaná konstatovala, že skutečnost, že žalobce neplní účel pobytu, vyšla najevo v průběhu výsledku žalobce, a proto bylo namíste povolení žalobce k dlouhodobému pobytu neprodloužit.

IV. Posouzení žaloby

21. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
22. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
23. Žaloba není důvodná.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
26. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.
27. Podle § 44a odst. 3 věta první, druhá, třetí zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. Jde-li o žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, použije se § 47 odst. 2 obdobně na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána. Jde-li o žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 6, použije se § 47 odst. 2 obdobně na oprávnění k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, kterou již cizinec vykonává a na kterou žádá o vydání zaměstnanecké karty.
28. Postatou sporu mezi účastníky řízení je, zda žalobce skutečně vykonával funkci jednatele, a plnil tak účel dlouhodobého pobytu – podnikání – účast v právnické osobě.
29. Předně soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81, dle kterého *„Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. ... Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“* (Srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, č.j. 4 As 165/2013-50, ze dne 18. 9. 2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 Azs 105/2014-46 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-36). Shora uvedené závěry lze aplikovat i v nyní projednávané věci.
30. V dané věci správní orgány při posuzování výkonu funkce jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o. žalobcem, vycházely především z protokolu o jeho výsledku ze dne 20. 3. 2014. V souvislosti s výsledkem vznesl žalobce hned několik námitek, pro které se domníval, že jeho výsledek byl nezákonný a neměl tak být v řízení použit jako důkazní prostředek. Soud se však s těmito námitkami neztotožnil. Žalobce byl již v předvolání

k výsledku řádně poučen o tom, že výslech bude veden v českém jazyce s tím, že pokud jej neovládá, má možnost využít služeb tlumočníka. Poučení zcela koresponduje s úpravou obsaženou ve správním řádu, konkrétně v § 16 odst. 3 věta druhá, dle kterého si v řízení o žádosti žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám. Tedy žalobci bylo před výsledkem poskytnuto zákonem stanovené poučení. Navíc byl žalobce znovu před provedením výsledku poučen, že výslech bude veden v českém jazyce, s čímž souhlasil. Z protokolu jednoznačně vyplývá, že žalobce ani jeho zmocněnkyně v průběhu výsledku nepožadovali přítomnost tlumočníka či vysvětlení obsahu otázky, neuplatnili žádné námitky ani připomínky k vedení ani sepsání textu protokolu. Otázky, které byly žalobci při výsledku položeny a na které žalobce odpověděl „nevím“ či „nepamatuji se“, byly formulovány takovým způsobem, že na ně nebylo nutné poskytnout detailní, komplexní a složitou odpověď. Naopak jednalo se o otázky, na které lze odpovědět i jednoslovně „ano“ či „ne“ (například zda má společnost bankovní účet nebo mail); uvést jméno (například kdo žalobci vyplácí výplatu; kdo vede účetnictví; jaká jsou jména dalších jednatelů) nebo číslo (jaký je základní kapitál společnosti). Soud tak shledal námitky žalobce, že se bez tlumočníka při výsledku cítil úzkostně; neporozuměl některým otázkám; bál se zformulovat své myšlenky v českém jazyce, proto raději odpověděl „nevím“ jako ryze účelové.

31. Je pravdou, že správní orgán I. stupně nesprávně poučil žalobce, že může spáchat přestupek dle § 157 odst. 1 písm. q) zákona o pobytu cizinců, ačkoli dané ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011. Stejně tak správní orgán I. stupně nesprávně odkázal na § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jenž odpovídá svým textem znění tohoto ustanovení před novelizací provedenou taktéž zákonem č. 427/2010 Sb. Co se týče odkazu na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba žalobci přisvědčit, že dané ustanovení hovoří toliko o nedostavení se k pohovoru. Soud však považuje za klíčové, že žalobce byl již v předvolání k výsledku poučen o negativních následcích nedostavení se k výsledku anebo nebude-li vypovídat pravdivě. Nezbytné je zdůraznit, že řízení bylo zahájeno na žádost žalobce, tudíž žalobce měl své tvrzení o výkonu funkce jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o. prokázat. Výše uvedená drobná procesní pochybení nemohla mít jakýkoli vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž ani žalobce konkrétní zásah do svých práv v souvislosti s tímto poučením v žalobě netvrdil.
32. Taktéž námitku o vložení prohlášení o jeho zdravotním stavu žalobce do protokolu bez jeho souhlasu, soud považuje za ryze účelovou, neboť žalobce v žalobě ani ve správním řízení netvrdil, že by nebyl schopen výsledku v důsledku jeho špatného zdravotního stavu.
33. Je pravdou, že správní orgán I. stupně v záhlaví protokolu uvedl nesprávnou spisovou značku řízení a nesprávný druh projednávané žádosti. Jelikož z obsahu protokolu je zcela zřejmé, že výslech žalobce byl konán v posuzované věci, je nepochybné, že uvedené nesprávnosti jsou výsledkem chyb v psaní správního orgánu I. stupně. Soud má za to, že při vyhotovení protokolu došlo k pochybení pravděpodobně vlivem použití počítačové techniky, kdy správní orgán I. stupně opomněl vymazat spisovou značku a předmět jiného (zřejmě předchozího) protokolu o výsledku. Chyby v psaní soud hodnotí jako zřejmé nesprávnosti, které však nemohly jakkoli ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a výslech byl proveden právě za účelem prošetření této jeho žádosti. Dále žalobce z chyb v psaní dovozoval, že i v jím

uvedených odpovědích v protokolu musely být chyby. Soud toto obecné tvrzení žalobce má opět za ryze účelové, když ani konkrétně neuvedl, jaké další chyby v jeho odpovědích protokol vykazuje a ani žádnou ze svých odpovědí nespороval.

34. Taktéž námitku, že žalobce protokol podepsal a nevzněl námitky, neboť nevěděl, že jej nemusí podepsat a že má právo vznést námitky, má soud za nedůvodnou a ryze účelovou. Žalobce i jeho zmocněnkyně, která byla přítomna po celou dobu výsledku, podepsali bez jakékoli poznámky či námitky každou stranu protokolu. Přičemž v rámci poslední otázky byl žalobce přímo dotazován, zdali má zájem sám k věci uvést nějaké podstatné skutečnosti. Žalobce však sdělil pouze důvod, proč si nemohl převzít poštu v místě bydliště.
35. Soud tak uzavírá, že protokol o výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2014 posoudil jako věrohodný důkaz získaný ve správním řízení v souladu se zákonem. Správní orgány byly oprávněny z protokolu při posouzení věci vycházet.
36. Správní orgány na základě protokolu o výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2014 zjistily veškeré rozhodné skutečnosti týkající se žalobcova tvrzeného výkonu funkce jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o. Z protokolu vyplynulo, že žalobce neměl téměř žádné informace o společnosti jako takové; o její ekonomické situaci; dokonce nevěděl ani kdo mu vyplácí v sídle společnosti výplatu. Soud zdůrazňuje, že žalobcova žádost nebyla zamítnuta toliko na základě jeho neznalosti ekonomické situace společnosti a vedení účetnictví. Správní orgány totiž zjistily, že žalobce o společnosti nemá téměř žádné podstatné informace, přičemž jako zásadní byly uvedeny mimo jiné i neznalost spojení na společnost, když žalobce netušil, zdali má společnost telefon; emailovou adresu; logo či znak. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že byl oprávněn pověřit jinou osobu výkonem správy a účetnictví a nemusel je osobně vykonávat, soud s tímto názorem žalobce souhlasí. Správní orgány však žalobci nevytýkaly, že osobně tyto činnosti nevykonává, nýbrž to, že vůbec nevěděl, jakým způsobem jsou tyto ve společnosti vykonávány. Jak uvedeno již výše žalobce neměl informace jak o společnosti, tak o jejím chodu, ať ekonomickém, účetním, či personálním. Přičemž jednatel je nejvyšším řídicím článkem společnosti s ručením omezeným, který má v rámci svých kompetencí nejvyšší postavení při řízení a vedení společnosti a jejím základním fungováním. Pokud tedy žalobce tvrdil, že fakticky vykonává funkci jednatele pro společnost, o níž nemá téměř žádné podstatné informace, které jsou přitom pro výkon této funkce zásadní a potřebné; pak nelze než dospět k závěru, že žalobce funkci jednatele fakticky nevykonával a byl toliko formálně zapsán v obchodním rejstříku společnosti HODNOTA CZ s.r.o.
37. Na posouzení věci nemění nic ani skutečnost, že žalobce předložil smlouvu o výkonu funkce jednatele a že dle této smlouvy dostával za svou činnost odměnu, neboť tyto skutečnosti nic nevypovídají o faktickém výkonu funkce jednatele žalobcem, a nemohou bez dalšího plnění účelu pobytu žalobcem prokázat. Správní orgány přitom nepřekračují zákonem stanovené meze, pokud se nespokojí toliko se zapsáním cizince v obchodním rejstříku na pozici jednatele a smlouvou o výkonu této funkce. Naopak je jejich úkolem zjišťovat, zdali cizinec skutečně fakticky funkci jednatele společnosti vykonává, zdali je naplněn účel pobytu cizince, a tím i smysl zákona o pobytu cizinců. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní orgány nebyly oprávněny posuzovat výkon funkce jednatele. Soud upozorňuje, že správní orgány nekontrolovaly výkon funkce žalobce z hlediska záležitostí, které patří do rozhodovací působnosti valné hromady. V dané věci byly správní orgány dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinny toliko

zjistit, zdali žalobce náležitě využívá účel pobytu na území České republiky. Jelikož žalobce žádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, správní orgány se zcela správně zaměřily na šetření, zdali žalobce fakticky vykonává funkci jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o., dotazovaly se jej na konkrétní činnost, kterou jako jednatel pro společnost vyvíjí. Soud uzavírá, že skutkový stav věci byl v dané věci zjištěn v souladu s § 3 správního řádu bez důvodných pochybností a v potřebném rozsahu pro rozhodnutí ve věci; správní orgány shromážděné podklady vyhodnotily správně; a soud zde nenalezl žádné překročení mezí správního uvážení.

38. Tvrzení žalobce, že od 3. 7. 2015 podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, nemá na posouzení věci žádný vliv, jelikož předmětem žádosti bylo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Záleželo pouze na vůli žalobce, jak vymezí a jakým způsobem bude disponovat s předmětem řízení. Žalobce nespороval, že podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Po celé správní řízení se i zaměřil na prokázání výkonu své funkce jednatele ve společnosti HODNOTA CZ s.r.o. Žalobce ve správním řízení nepožadoval změnu původní žádosti na prodloužení pobytového oprávnění za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dokonce ani netvrdil, že by přestal vykonávat své jednatelské oprávnění. Správní orgány tak v řízení správně posuzovaly žalobcem stanovený účel pobytu – účast v právnické osobě a nikoli jiný účel pobytu – osoba samostatně výdělečně činná. Soud tedy námitku žalobce nově vznesenou v žalobě posoudil jako zcela účelovou a nedůvodnou.
39. Žalobce správním orgánům vytkl, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Je pravdou, že v dané věci byly správní orgány povinny vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. k jeho prodloužení (srov. § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Správní orgán I. stupně v dané věci lhůtu pro vydání rozhodnutí skutečně nedodržel, když žádost byla podána dne 14. 11. 2011 a správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí až dne 11. 8. 2014, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Lhůtu pak zcela jistě nedodržel ani žalovaný správní orgán, když vydal žalobou napadené rozhodnutí až dne 26. 8. 2015. Soud je však toho názoru, že dané pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou. Nadto soud konstatuje, že domníval-li se žalobce, že správní orgány rozhodují příliš dlouho, mohl sám požádat příslušný nadřízený správní orgán o vydání opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), případně se dále bránit před správními soudy v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 až § 81 s.ř.s.). Vzhledem k tomu neshledal soud námitku porušení čl. 38 Listiny důvodnou. Na druhé straně však správní orgány nemají ze zákona stanoveny lhůty k provedení výsledku; taktéž zákon nestanoví správním orgánům lhůtu, do kdy od provedení výsledku musí být vydáno správní rozhodnutí ve věci. Žalobce namítal neaktuálnost informací sdělených na výsledku v době vydání rozhodnutí, avšak ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ani v žalobě žádné konkrétní „aktuální“ údaje nesdělil. Soud proto i tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.
40. K námitce žalobce, že na jeho případ nemělo být aplikováno ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, naopak mělo být aplikováno ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, uvádí soud následující. Rozdíly

mezi těmito dvěma ustanoveními shrnul Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43: „Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“. V nyní projednávané věci týkající se prodloužení platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu zjistily správní orgány až v průběhu správního řízení, že žalobce neplní účel pobytu. Bylo tedy namíste jeho žádost zamítnout dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což správní orgány učinily.

41. Vzhledem k uvedenému se soud neztotožňuje s námitkou žalobce, že v jeho případě bylo nesprávně aplikováno ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tudíž neshledává žalobou napadená rozhodnutí nezákonnými ani nicotnými. Co se týče užití výrazu „neplní“ či „neplní“, soud považuje danou námitku za zcela účelovou, přičemž podotýká, že správní orgán se ve výrokové části držel doslovného znění zákona, tedy že žalobce „neplní“ účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno.

42. Soud nad rámec uvedeného poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 1 Azs 66/2017-29 obsažené v bodě [22] a [23] [odůvodnění: „[22] Ani námitka, že správní orgány měly zvolit postup dle § 37 odst. 2 písm. b), nikoliv dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná. Předně je třeba vycházet z toho, že ať by žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], nebo že přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], vždy by byl důsledek takového rozhodnutí shodný: v obou případech by stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu

[23] Stěžovateli lze dát za pravdu, že rozdíl při aplikaci těchto ustanovení spočívá v povinnosti správního orgánu při použití § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců posoudit i dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ani tato skutečnost však nemohla v daném případě stěžovateli způsobit újmu, neboť jak OAMP, tak i žalovaná nad rámec své zákonné povinnosti posoudily vliv svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život stěžovatele.“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

43. I v nyní projednávané věci správní orgány posuzovaly přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přestože tak nebyly povinny. Správní orgány tak posoudily přiměřenost rozhodnutí nad rámce své zákonné povinnosti, neboť tuto povinnost by měly toliko v případě, že by žádost zamítly z důvodu dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zohlednily

délku pobytu žalobce na území ČR; že nevlastní na území České republiky nemovitost; neexistenci jiných významných majetkových vazeb; nebylo vyhověno ani žádosti žalobcovy manželky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány tedy nezjistily jakékoli důvody pro učinění závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Soud zároveň podotýká, že žalobce až v podané žalobě poukázal na své ekonomické, soukromé, rodinné a sociálně-kulturní vazby a na své dvě děti žijící na Ukrajině. Tedy ani v žalobě žalobce netvrdil žádné konkrétní rozhodné skutečnosti o svých rodinných či soukromých vazbách k ČR, které by bylo možno vyhodnotit jako mající dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.

44. Za zcela irelevantní považuje soud námitku nezohlednění dohody mezi Českou republikou a Ukrajinou o podpoře a vzájemné ochraně investic, neboť žalobce netvrdil žádný konkrétní zásah do jeho práv v důsledku nerespektování této mezinárodní smlouvy. Soud dále poukazuje na to, že žalobce rovněž toliko v obecné rovině odkázal na čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; soud tedy rovněž v obecné rovině konstatuje, že žádné porušení zmiňovaného článku v dané věci neshledal.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. březen 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu